

תיאטרון חיפה
תיאטרון יוצר שינוי

קומדיה רומנטית מרגשת

דפוקים

קומדיה רומנטית מרגשת

מחזה מקורי מאת: צדוק צמח
במאי ודרמטורג: רוני ניניו
תפאורה: כנרת קיש
תלבושות: דליה פן הלר
תאורה: ג'ודי קופפרמן
מוסיקה מקורית: "הדג נחש"
עוזרת במאי: מאיה האן
משפה לדיבור: נגה יתומי רביב
קוריאוגרפיה: דניאלה מיכאלי
דרמטורגיה נוספת: מרים יחיל-וקס

בהשתתפות:

אמסלם (דוד אמסלם): משה איבגי
פנחסי (פנחס אמסלם): אלברט אילוז
מרמר (עמרם אמסלם): אריה מוסקוניה
בלה: דורית לב-ארי
לולו: גלי אשכנזי

מנהלי הצגה: יואלית אליכין, מעין לזר
מנהל הפקות: דור שלום
מנהל טכני: עופר טל
מנהל במה: אלדד מיכאלי
תאורה: ניר ריקון
סאונד: ניסים טויטו
הלבשה: לובה גלפרין
אביזרים: ענת זמיר
איפור ופאות: לודה גולדברג
מתפרה: סבטלנה קאשין, סרגיי קאשין
ייצור תפאורה: "תיאטרונית"

עריכת התוכנית והפקה עדי רונן
עיצוב פרסום שפי (אדלר-חומסקי & ורשבסקי) Grey
צילום סטילס דניאל קמינסקי
צילום טריילר שלי כרמל
דפוס אופסט הכרמל

משך ההצגה: כשעה וחצי ללא הפסקה

הצגה ראשונה בתיאטרון חיפה: 25.7.13 י"ח באב תשע"ג

תודות לכל תורמי קלטות הוידאו: יפעת דויד, בן אופיר, יצחק
טסלר, חנה גל, דינה צבי-ריקליס, לאוניד ז'אק, כרמית מסילתי-
קפלן, דוד מגן ולכל התורמים הנוספים באשר הם.

תרומות נוספות יתקבלו בברכה.

אמסלם: "משאני קטן, שלוש או ארבע הילדים
הגוננת אבא כולם הבינו משהו לא בסדר איתי...
תשמע, אמסלם, אמר אבא שלי, תראה הכי טוב
נשים אותך באיזה מקום לבעיות שלך שיטפלו
בהם בבעיות שלך... והתחלתי ללכת כפוף, כאילו
תלו עלי מקרר על הגב שלי... ומולנו היה בית ספר
של ילדים רגילים שעם ילקוטים בגב, וכל הלב
הצתבט לי, שרציתי להיות אחד כזה, עם ילקוט,
בלי שיסתכלו עלי ככה, עקום... הייתי בן שש
וכבר ידעתי שאני דפוק בלחץ מטומטם רציני מאד.
והכי... הכי רציתי, רציתי, שתהיה לי חברה... אבל
ידעתי, אני ככה, איך שאני, לא הולך לקבל לעצמי
שום אהבה, רק חרא על הפרצוף... הייתי מחזיק
מעמד, הייתי יכול להיות נורמלי רציני מאד, רק
אם ילדה אחת הייתה אוהבת אותי... והלב שלי,
הלב שלי נהיה חמוץ כמו פרדס של לימונים..."

אמסלם, רווק בודד וכבר לא צעיר, הסובל מבעיות קשב וריכוז, תפקוד לקוי ומה לא, השתחרר לא מזמן מההוסטל וממש – אבל ממש לא רוצה לחזור לשם.

לפרנסתו הוא צובע בבית מגירות, אגב צפיית יתר בסרטים רומנטיים, וחושש יותר מכל לצאת מפתח ביתו. כל רצונו הוא להתנהג יפה ובנימוס כדי שאחיו הבכור – **מרמר**, המטפל בו כבתינוק, לא יכעס עליו ויחזיר אותו חלילה להוסטל.

אל ביתו של אמסלם מתפרץ ללא התראה וללא הזמנה אורח לא רצוי במיוחד – אחיו **פנחסי**.

פנחסי – טיפוס מפוקפק וערמומי, הסובל מעודף מרץ ושקרנות פתולוגית, השתחרר זה עתה מהכלא וממש אין לו לאן ללכת ואיפה לגור.

בלה המתוקה, השכנה מלמטה, היא טבחית הסובלת ממופנמות יתר, עודף טוב לב וכמיהה לבעל ותינוק, מבלה עם אמסלם בצפייה בסרטים רומנטיים ישנים. היא מחכה בקוצר רוח שאמסלם יעשה כבר את הצעד הראשון לקראת זוגיות אמיתית איתה.

אבל אמסלם... הוא מאוהב עד טירוף ב**לולו**, השכנה מלמעלה, השחקנית-דוגמנית ההורסת שאפילו יודעת אנגלית, עליה הוא מציץ באדיקות מבעד לחרך התריס ומפנטז איך ביום מן הימים יחיו שניהם באושר ובעושר עד עצם היום הזה...

קומדיה רומנטית, מצחיקה עד כאב, כואבת עד דמעות, על אהבה, פנטזיות, נישואים, גירושים, חמלה ותקווה לחיים טובים יותר.

מתוך המחזה:

אמסלם:

משהגעתי לבניין לפני חצי שנה ישר התאהבתי בה. היא בדיוק כמו הסגנון שלי. אני מציץ עליה שהיא יוצאת בבוקר שמונה ועשרה או רבע ושחוזרת בערב שש ועשרים וחושב עליה עד שתים בלילה ובלילה לא נרדם רק עושה כאילו היא שוכבת בצד לידי ומתהפך על הכרית כאילו הכרית זה היא ואומר לכרית מילים חמודות ומריח את הציפיית כאילו זה הפנים שלה. אז אני קם מהשינה שלא ישנתי והעור שלי רטוב מהזיעה והראש שלי דופק טק טק טק...

וגם פעם עשתה לי שלום נפנפה ביד שראתה שהצצתי בתריס ועשתה לי חיוך. כל זה ביחד סימנים טובים, לא?

פנחסי:

אבל מה עם בלה, אתה לא מתחזק עם בלה?

אמסלם:

טפו על בלה... אני רוצה בחורה נורמלית, נורמלית.

פנחסי:

הלב שלי בוכה ממך...

אמסלם:

לא הרגשתי נגיעה של אישה בעור שמרגישים את האצבעות. לא נשיקה בפה שמרגישים את השפתיים. לא חיבוק שמרגישים את הציצים...

ולפעמים אני מדמיון... שאני לא אמסלם, שאני... טום קרוז אמסלם... ואז אני... הוא... טום קרוז אמסלם רזה, חתיך, גבוה, יפה, מגיע לזילה שלו בדיוק אחרי טיסה, יורד לבריכה עם בטן חלקה, פוגש ליד הבריכה את לולו יושבת סבאבית בכסא נוח, חזרה עכשיו מלעשות סרט באמריקה, הבגדים שלה קטן כמו נמלה קטנה. טום אמסלם עושה לה היי לולו מוזג לה יין מארלו, מעשן איתה מרלובורו. העיניים שלה רעבות, "תבוא תאכל אותי בלי מלח תבוא, שקשק אותי כמו מיקסר כמו בלנדר שקשק". טום אמסלם מעביר לה יד בבגדים שלה. השפתיים שלה נפתחות כמו מקור של גוזל רעב. טום אמסלם מביא צרפתית עם הלשון שליך שלאק, האצבעות שלו רצות לה על השיער, משם שליך שלאק לחזייה, טקטקטק, תחתונים... פותחות פותחות... לחיצה, מעיכה, ככה ואחר כך ככה ואחר כך משקשקשק אותה. ולולו צועקת "כן טום אמסלם, מתוק טום אמסלם, חזק כן ועוד ועוד וכן... וטום אמסלם משקשקשקשקשק מיקסר בלנדר מיקסר בלנדר, שקשקשקשקשק!!!!!!"

ראיון עם צדוק צמח

"היכולת להצחיק ולרגש כאחד ובו במידה להכאיב, נראה לי אתגר יוצא דופן"

צדוק צמח שכתב את הטרגדיה "סדקים בבטון", אשר זכתה במקום ראשון בתחרות ספרותית ע"ש ברנשטיין מטעם "התאחדות המוציאים לאור" והועלתה לפני מספר שנים בתיאטרון הבימה, מספר שגבר בו הרצון לשמוע קהל צוחק ולכן החליט הפעם לכתוב קומדיה.

"סדקים בבטון" עלתה והוצגה בהצלחה ולאחריה החלטתי שלא אכתוב עוד טרגדיות. הרצון לשמוע קהל צוחק היווה אצלי טריגר לצאת לדרך. המחזה נכתב לפני כיותר מעשר שנים. קדמו לו קריאה ועיון בקומדיות ובעיקר קומדיות של ניל סיימון. ראיתי את סוגת הקומדיות כז'אנר קשה ומאתגר פי כמה מטרגדיה. היכולת להצחיק ולרגש כאחד ובו במידה להכאיב, נראה לי אתגר יוצא דופן.

מה הביא אותך לכתוב את המחזה על אנשים גבוליים?

המפתח לכתיבה של קומדיה בשפה מיוחדת ובה דמויות מיוחדות ופגומות להפליא היה סיפורו של ידידי הסופר רוני לקיש. ידידי זה ביקש אותי לקרוא ולהגיב על כתב יד בשם "חלליאן" ומרגע שהתחלתי לקרוא בטיוטה, אני זוכר את זה כאילו זה היה היום, התחלתי לבכות מרוב צחוק. דמעות עלו בעיני ולא הפסקתי בקריאתו עד שסיימתי אותו. אותו לילה לא נרדמתי. זה היה הדבר המצחיק שקראתי ונתקלתי בו אי פעם.

הסיפור הזה של רוני לקיש הפך למנוע עבורי ליצירת שפה חדשה, מקבילה לשלו, אך שפה שניתן לדבר אותה על במה, שתהיה מלוטשת, זורמת ותאמר בטבעיות אצל הדמויות המיוחדות שהמצאתי, דמויות שנבראו בצלמו של חלליאן, אותו גיבור ספרותי אומלל התופר מגירות לכרסותיו וחיוו משתנים לחלוטין ביום שנוחת אצלו חייזר בבית והוא מאמץ אותו.

כך, מצויד ברוח גבית ובאנרגיה חדשה יצאתי לברוא את "דפוקים" – עולם שלם ומיוחד, מלא חמלה ורגש, מלא כאב וכמיהה, הנתמך מצד אחד בחמש דמויות חלומיות כמעט ומצד שני בשפה כמעט בלתי אפשרית לדיבור אך בעת ובעונה גם מלאת פיוט וקסם וגם נמוכה משפת הרוחב.

ספר לי על התהליך שעברת ביצירת השפה החדשה הזו, שכה מאפיינת את המחזה

כתיבת טקסט היוצר מבנה שפתי פגום, משובש, נמוך ומקולקל אך בעל חוקיות, פיוטיות, רצף ויכולת דיבור בימתית אמיתית שאינה מאולצת-הינה מלאכה שאינה פשוטה כלל וכלל ולעיתים מתגלה כבלתי אפשרית, מייסרת ומתישה. הקושי בכתיבה זאת מתבטא בכמה רמות. ראשית, העושר המילולי העומד לפני הכותב- בשפה זו הוא נמוך להפליא בעוד הצורך להעשיר ולהעמיק את שפת הדמות בתיאורים, בצרכים, בתשוקות ועוד הוא גבוה והכרחי כדי לתת לה מנעד אישיות ראוי ומעניין ולחזק את מטרותיה. כך, צריך לנווט בין עולם של מילים פשוטות, יומיומיות, נמוכות, פגומות וגסות בחלקן, לבין הצורך בהענקת מימד ספרותי, פיוטי, שירי גבוה ומדויק יותר. צריך להפוך את צירוף המילים המוגבלות למעין שירה, להפוך את החיסרון בטקסט ליתרון שבו. ואז קורה הקסם, המשקל שמקבלות המילים הופך להיות עצום. הן מקבלות כוח מן המוגבלות של עצמן והופכות לדמות ויוצרות עולם.

הקושי השני הטמון בכתיבה כזאת הוא יצירת שיבושים ייחודיים ורצופים עבור כל דמות ודמות האמורים "לרוץ" איתה לאורך כל מסעה במחזה. בכל דמות מוטמע סגנון של שיבוש השפה מסוג אחר ועל הכותב להתמיד בשיבוש המדויק האופייני לו – כל הזמן. הדרך שבה משבש הכותב את שפתה של כל דמות יוצר קושי עבורו במהלך הכתיבה ובמהלך השכתובים הרבים האופייניים לכתיבת מחזה. גם עבור השחקן האומר את הטקסט נוצר קושי פנימי מהותי לדבר את הטקסט על הבמה, וקושי עצום בזכירתו. אין בטקסט הגיון שפתי המסייע לשחקן לזכור אותו משום שהוא אינו מכיר צירופים ושיבושים כאלה בחייו הרגילים. הכתיבה מן הסוג הזה מחייבת את הכותב למצוא את הדרך המושלמת לסלול עבור השחקן את המילים כשביל עליו יוכל לרוץ קדימה. יש חובה בכתיבה מלוטשת ומדויקת המאפשרת לשחקן לומר את הטקסט שלו בשטף, בקצב, כאשר הטקסט משרת אותו ולא הופך למהמורות בדרכו להשיג את מטרותיו על הבמה.

"זה בחורה עם כיוון ידידי או על רקע רומנטי עם כיוון של חתונה באופק?"

"לא שחקנית היא בארץ, בחוצלארץ עושה קולנוע בסרטים
ומזה האנגלית שלה ככה משופרת..."

"אני אוהב אותי ואוהב אוהב אותי וזהו!"

"עושה קורס של תכרונות של סרגנות.
אפילו סרגה בחורף סוודר לתינוק מצמר."

"בחדר מדרגות אני רואה אותה מהחור בדלת שליק שלאק ונכבה האור ונעלמת."

"קפצת על הגל של הנורמלים"

"באיזה ארץ את שחקנית דוגמנית
בימים אלה ולאחרונה בדרך כלל?"

הדפוקים זה אנחנו / רוביק רזנטל

גיבורי "דפוקים" חיים בשולי החברה הישראלית. אלא שלחברה הישראלית שוליים רחבים מאוד, והם מלחכים את המרכז ומאיימים לכבוש בו עוד ועוד שטחים.

שפת גיבורי "דפוקים" היא שפת דיבור מוקצנת. כמעט אף משפט שהם הוגים לא יעבור את תו התקן של העברית, וכל משפט שלהם מספר לנו משהו על שפת הדיבור הישראלית. מהי השפה הזו? האם יש לה חוקים, או שהיא תוהו ובוהו של שיבושי שפה מזדמנים? התשובה היא: גם וגם. שפת הדיבור הישראלית היא ערבוביה, אבל בערבוביה הזו יש שיטה נסתרת. אם תרצו, שפת הדיבור הישראלית היא סלט הירקות של העברית.

מה יש בסלט הזה? תגידו סלנג. ברור. אפשר למצוא בשיח הדפוקים כמה מילות סלנג, הבולטת בהן היא "חרא", ועוד מילות שיקוץ נוסח "זבל", "בנונה" ואחרות, שאותן אפשר לשמוע בכביש ביום קיץ לוהט. יש גם מילים נייטרליות יותר כמו "פוצי-מוצי", "סבאבי", "אחושקשוקי" ו"על הפנים". אלא שהסלנג הוא רק מרכיב אחד בסלט. מילות סלנג, גם בהצגה וגם בחיים, מתבלות את הסלט הלשוני, אבל אינן חומרי היסוד שלו.

שפת הדיבור היא שפת השיבוש. היא נלחמת בחזיתות רבות בדקדוק העברי ומאתגרת אותו. כשפנחסי אומר "שאני יגיע" הוא משמיע שגיאה ישראלית ותיקה, גילה המתועד מתקרב למאה שנה. ריבוי לא תקני דוגמת "אוקלים" חדר לעברית באדיבות השפה הצבאית. מבנה סמיכות מיוחדת לא תקני נוסח "הבית שימוש" או "השליח פיצה", הפך בשפת הדיבור לנורמה. השמטה של מילות יחס נוסח "שנפלת עלי זמן על הפנים" או "אני לא עושה בישולים שאני שוכח את הגז פתוח", היא סימן היכר של עצלות ההגה הישראלית.

שפת הדיבור הישראלית מציעה תחביר אלטרנטיבי. היא מייצרת מבנים שונים ומשונים של משפטים בנוסח "נביא לו ביקור לבדוק שהכל בסדר ואיך התאקלם על חיים עצמאי". לשון הדיבור אוהבת חזרות: "נשים אותך באיה מקום לבעיות שלך שיטפלו בהם בבעיות שלך". במבנה הסנדוויץ', מילה או צירוף חזרים בראשיתו ובסופו של אותו משפט: "הוויידאו שלה הלך לו הראש אז באה לפה לראות לפעמים וידאו למה שלה הלך לו הראש".

לולו היא אזרחית השפה החדשה, והיא מדברת עברית מאונגלזת. שיבושי זכר ונקבה משגעים אותה, והמשפטים שהיא משמיעה הם מחרוזות דו-לשוניות: "אוטואים ספורט זה הפייבוריטי, וגם מצלמות פלאש פלאש זה אני אינדי". בדרכה המוקצנת לולו מספרת לנו משהו על עצמנו: כמה פעמים אמרנו או שמענו היום "יו נואו", "וּטְאָבֶר", שלא לדבר על "היי" ו"ביי"?

יש בסלט הזה מרכיב סודי: הבלחות של שפה גבוהה, לעיתים אפילו מומצאת, ברצף של שפת דיבור. ההומור הגששי, למשל, בנוי בחלקו על משחק בין הדיבורי והספרותי, הנמוך והגבוה. השפה הגבוהה הופכת בקלות לשיבוש נוסח "טרם הספיקות" ו"אכזבתיהו". וכך מייצרים הדפוקים מילים מוגבהות כמו "התנפשות", בלה היא "דוקטור לסרגנות", ופנחסי משמיע משפט גששי: "מסכן מרמר עשית לו התעצבות, הכי טוב ת'לך".

אז ככה אנחנו מדברים. ולפני שאנחנו שופטים את זולתנו במבט חמור סבר, כדאי שנקשיב, גם לעצמנו. בגדול (ואולי בקטנה), הדפוקים זה אנחנו.

רוביק רזנטל, לשונאי וסופר, חתן פרס סוקולוב לעיתונות

" הלב שלי נהיה חמוץ כמו פרדס של לימונים."

"עשה קורס של השתפרות של התעצבנות."

"יש לך חנייה פרטית אצלי בלב."

"אתה הדבר הכי טוב שקרה לי,
אתה האור בקצה של חדר המדרגות שלי."

"יש לך לב מכוער תת של אדם."

"השקרים נולדים לי מהפה כאילו הם אמיתיים."

"תביא כוס מים עם מים."

"כמה זמן אתה מסתובב לי
בסלון כאילו זה טיילת?"

דבר הבמאי | רוני ניניו

המחזה "דפוקים" מלווה אותי כבר כמה שנים. כשקראתי אותו לראשונה זיהיתי מיד את ייחודו, שפתו האחרת והסיפור הנוגע ללב שהוא מספר לנו. צדוק צמח ואני התקדמנו יחד בעבודה על גירסה נוספת ומצאנו עצמנו בפסטיבל קריאת מחזות בבית ליסין, שם קיבל המחזה פרס ראשון, אך בסופו של דבר החליטו לא להעלות אותו כהפקה מלאה. כך כיתת המחזה את רגליו בין כל תיאטרוני ישראל, בקריאות של לקטורים, בקריאות עם שחקנים, בשיחות עם מנהלים אמנותיים... כיתת כיתת ולא מצא. לא קל לפתוח את דלת התיאטרון הרפרטוארי השבע בפני קול דרמטי ייחודי ומקורי.

לא מעט מההצגות שביימתי היו מחזות מקוריים חדשים ותמיד הדגשתי בפני המחזאים אותם ליויתי, שזו דרך ארוכה ומפותלת ויש לצעוד בה למרחקים ארוכים. אעיד על עצמי שאני עקשן גדול ולשמחתי גם צדוק, וכך אחרי עיקול חד בדרך החתחתים הגיע המחזה לתיאטרון חיפה שפתח בפניו את הדלת. שני שחקנים בהפקה הנוכחית - משה איבגי ודורית לב ארי השתתפו עוד בקריאה הראשונה בפסטיבל ותמיד נענו לבוא לקריאות נוספות של המחזה כי האמינו בו מאוד. יש הטוענים שאין מחזאות ישראלית חדשה ומקורית. אני אומר שיש.

בתהליך העבודה לבי יצא אל כל אחד מה"דפוקים" האלה. חיפוש האהבה שלהם מרגש ומצחיק בו בעת. אם רק נביט רגע אל תוך עצמנו נגלה שאנחנו - הם.

מוזיקה מקורית: הדג נחש
מילים: שאנן סטריט והדג נחש
לחן: דודוש קלמס, שלומי אלון
והדג נחש
עיבוד: הדג נחש

שאנן סטריט: שירה

גיא מר: שירה

שלומי אלון: שירה, גיטרות, קלידים,
סקסופונים וחליל

יאאי כהן אהרונוב: שירה ודרבוקה

דודוש קלמס: בס, קלידים ותכנותים

משה אסרף: שירה

זו למעשה התנסות ראשונה ל"הדג נחש" בעבודה מעין זו. רוני ניניו, במאי ההצגה, הרגיש שיכול להיות חיבור מעניין בין עולם המחזה לבין המוסיקה והטקסטים שלנו והציע לנו לכתוב שיר להצגה. הגענו לאחת החזרות הראשונות, לשמוע קריאה של המחזה עם השחקנים. נדלקנו. מילות השיר "דפוקים" נכתבו בשעה שהמחזה "דפוקים" היה מונח פתוח לפנינו. השיר מלא וגדוש בציטוטים מהמחזה ובמקרה אחד אפילו הוראות הבימוי מצאו את דרכן לתוך השיר... כך נשמרה האווירה של המחזה וכך נשמר רצף אורגני של שיר ומחזה מתוך ניסיון ששניהם יהיו, בסופו של דבר, כמו שני איברים של אותו הגוף.

ניהול וייצוג הדג נחש: סיגל גונן | יחסי ציבור: רותי מרום

הדג נחש

דפוקים | הדג נחש

אווווו משתדל אבל יוצא לי דפוק
מרגיש כמו רהיט ישן רקוב זרוק
בדיוק מנסה באחריות ובמידה
אני רוצה לסדר ת'מגירות שבשידה
לאחי הגדול - יש מגירה
ולאח השני - יש מגירה
וגם לאבא שמת מזמן - יש מגירה
וכשהראש דופק טק טק פיש פיש פיש
יש מגירה עם נורובל וציפרליקס
זה מסדר אותי פיקס תוך רבע שעה
אני יושב על הספה ונרגע
פנחסי מרמר בצל ודרדר
אפרסמון ויסמין
והעיקר קר שאני גר גר
עם וידאו שהראש שלו תקין
מתאים לי מגירות צובע מאט ולכ
יש מגירה לנשיקות עם הלשון שליך שלאק
הבעיה- שלא נגמרת המלאכה
כי מגירה אחת תמיד נשארת לי פתוחה

כשהחיים דפוקים ובראש יש בלאגן
אני נכנס שוב לסרט שחבל על הזמן

כשהחיים דפוקים ובראש יש בלאגן
רוצה לחיות כמו בסרט וידאו ישן

איכשהו כל כמה זמן זה קורה לי
הסדר במגירות אחושרמוטה מתבלבל לי
ואם האח שישב מאחורי הסורגים
בא לישון אצלי- מתרופפים לי הברגים
ואני שם את האמת במגירה של הרמאות
טומן את החלום במגירה של המציאות
ת'בהמה דוחף עם החתולים
ת'צמר המתוק דוחף בסיר ממולאים
במגירה של העצבים אני מאבד את האהבה
וכל שנייה שעוברת מרגישה לי כמו שנה
כי החיים לא כיסא נוח בים - מה לעשות?
ולמדתי בסבבה שלי לבד לחיות
בחדר המדרגות עוד יש נורה
כי מגירה אחת נשארת לי פתוחה

כשהחיים דפוקים ובראש יש בלאגן
אני נכנס שוב לסרט שחבל על הזמן
כשהחיים דפוקים ובראש יש בלאגן
רוצה לחיות כמו בסרט וידאו ישן

מיקסר בלנדר שק שק שק
הארוחה מוכנה על השולחן פרחים
מיקסר בלנדר שק שק שק
אופטימי מתמיד אני מביט לפני
מיקסר בלנדר שק שק שק
היונים עפו אז כוסאומו היונים
מיקסר בלנדר שק שק שק
יש לי מברג קטן- לא מאבד את הברגים
אולי אני לא בסדר - יש בי משהו עקום
אולי מי שרק חולם בסוף גומר בלי כלום
על השולחן פרחים- מוכנה הארוחה
אני חייב לצאת- הדלת פה- סגורה או
פתוחה?

כשהחיים דפוקים ובראש יש בלאגן
אני נכנס שוב לסרט שחבל על הזמן
כשהחיים דפוקים ובראש יש בלאגן
רוצה לחיות כמו בסרט וידאו ישן

הכמיהה לאהבה | עמיקם יסעור

לאהבה, למשל, מתורגמת לניהול תובעני של אחיו, כמיהתו של האח השני באה לידי ביטוי בניסיונות חוזרים ונישנים לאחד את המשפחה ולהשיב אליו את אשתו.

ניתן למצוא את הכמיהה לאהבה גם אצל דמות נוספת, אותה שכנה שכולה פחה. מושא תשוקותיו של הגיבור. דמות בודדה עם נפש עצובה שרק מחכה שמישהו יאמין בה ויתן לה הזדמנות.

הצופה בהצגת המחזה מתייחס בספקנות לא מבוטלת לאפשרות המימוש של הכמיהה משום שהוא מכיר את הנפשות הפועלות. משום שהוא חש באותו דטרמיניזם של אנשים אשר נידונו לחיי אומללות ומנסים, אולי לשווא, לפרוץ את מעגל הקסמים הזה.

כמיהה זו לאהבה שונה במידה רבה מזו של גיבורי מחזותיו של חנוך לוין החיים בעולם היררכי אכזרי של השפלות קדרות והיעדר חסד. למרות הקושי ניתן לראות, כי אין כאן מצב דטרמיניסטי של חוסר מוצא ואפילו יתכן מוצא מן הסיבוך אליו נקלעו הגיבורים. כמיהה לאהבה עשויה להתממש גם כאשר נראה כי אין כל סיכוי. לא מדובר כאן על הפי אנד במובן של דרמת קיטש הוליוודית, אלא במצב של חסד וסיכוי. הכמיהה לאהבה עשויה להתממש כאשר מצטייר סיכוי לכך. אפשר שזהו המסר האופטימי של מלודרמה קומית זו.

*** הכותב: עמיקם יסעור. מחברם של כמה ספרים, ובהם ספרי עיון על פילוסופיה מדינית, אושר ואהבה.**

כמיהה לאהבה בלתי ממומשת היא רבת עוצמה. אותם כיסופים למימוש של חוויה מושלמת שהיא תמציתו של האושר, היא ניסיון נואש לפרוץ את מעגל הבדידות בתוכה שרריות הדמיון. ניסיון לשבור את תחושת הארעיות המפעמת בהן ולהגיע ליציבות בחיים. כמיהה זו היא הציר המניע את עלילת המחזה.

בולטות במיוחד כמיהותיהם של גיבורי ההצגה, אמסלם ובלה. כמיהה לאהבה אשר תהפוך את חייהם לטובים ומשמעותיים הרבה יותר. כמיהתם לאהבה היא גם כמיהה לאושר והיא מבוטאת באופן קונקרטי בהתנהגותם ובמעשיהם. היא נעשית בפשטות ובישירות. הם מכריזים על כך בריש גלי. הם מדברים ללא פחזות, ללא העמדת פנים וללא הפעלת מנגנון הגנה. כך נחשף יסוד עמוק ומשמעותי באישיותם. אמסלם מפגין את כמיהתו על ידי תביעה אסרטיבית להיות עצמאי. בלה מפגינה את כמיהתה על ידי הביקורים הרבים, המעורבות וההכרזה "הנני כאן".

הכמיהה שלהם ממחישה את בדידותם, את עוצמת חלומותיהם ואת האמונה כי ניתן להגשים אותם. זוהי אינה כמיהה ערטילאית. יש בה יסוד מעשי ואמונה כי הדבר אפשרי. הפער בין כמיהתו של אמסלם לאהבה ולאישה מושלמת וזהרת לבין כמיהתה של בלה לאהבתו של אמסלם יוצר אפקט קומי. יש בכמיהה זו מידה רבה של תמימות וטוהר. שני יסודות אלו מעצימים את היסוד הלירי בעלילת המחזה, כך גם מתעצמת האמפתיה של הצופה אליהם. כך גם מתעצם היסוד המלודרמטי. הקונפליקט בין כמיהות שני הגיבורים אינו ישיר לאורך כל המחזה. הוא מוצג על ידי קיומן של כמיהות נוספות. כמיהתו של האח הבכור

בלה:

פנחסי:

אני לפעמים באה לכאן, ואז אנחנו יושבים ביחד ... רואים סרטים בוידאו כי שלי הראש שלו הלך ... זה סרטים תמיד רומנטיים שהכי אמסלם אוהב... ועושים על זה דיבורים על הדיעות שלנו... ופופקורן אוכלים... ואני מעודדת את אמסלם לרקוד שזה יעשה לו שחרור בראש אבל הוא מתבושש... אבל עכשיו... עם מה שאמסלם כתב... הכל הולך להתקדם בויששט...

היו לי שיחות בכלא עם הפסיכולוג של הכלא. סיפרתי לו איך הסתובבתי הרבה שנים עם ריקנות בתוך הבטן. שהעבודה במשאיות דאבל קבינה עם מרמר כיבתה לי את הנשמה ואת הזוגיות. מהפסיכולוג נפל לי אסימון שאני חייב להתחיל משהו חדש, שאשתי תסתכל עלי בעיניים שאני גבר רציני. שנוכל להרים תראש שאנחנו יוצאים ברחוב. אמסלם, אני רוצה לפתוח איתך את הדבר הזה: ספריה של וידאו, פלוס בצד חנות עם כל מיני חיות בית ומקור. אתה מבין בסרטים. אתה יכול להגיד בעל פה סרטים שלמים. אתה תהייה אחראי על הקסטות. אני טיפלתי בכלא בפינת חי, גיליתי שאני סבבה עם חיות, אז אני יהיה עם החיות.

לולו:

פיליפ לא ראה שאני מחכה בקוצר נפש לתפקיד עם מורכבות. רק חפפתי לו והוא אמר שאני פרפקט באדי. ואמרתי לו פיליפ תביא לי הזדמנות כי אני רצינית עם STYLE של כישרון. ודמייתי לו איך אני למשל כזאת מן ספריית LONELY שמחפשת עבודה ומוצאת מקום ירוד ובוס ג'ו מרגוזה שצועק עלי ואני שפופה כמו חופפת נבובה – עושה גוונים לזקנות. ושאני עושה תלתלים לאיזה קשישה – אני לעצמי מהרהרת: "שתלך לעזאזל ג'ו מרגוזה FUCK YOU". עכשיו – אני עושה פן לג'ו. הוא מנמנם, נוחר... ואז אני שולפת אקדח, בום בום!!!...!! המשרטה מגיעה, אני אדישה, "לא יודעת, אדוני השוטר, למה הוא ירה בעצמו..." השוטר ישר אתי IN LOVE, אני משתילה לו נשיקות GOODBYE ודמעה, כאילו נפרדת מאהוב שמפליג לים. "ההויי יקר שלי!... הנתראה שוב בקיץ שחלף?..."

פיליפ מחא כף, פיליפ השתגע ממני ולקח את המספר ממני ולא התקשר...

מרמר:

פנחסי, באתי לפה עם החלטה סגורה, שמהרגע עד יום מותי האחרון אני לא מעיר לך אפילו חצי מילה. לא על השקרים שלך, לא על ההתנהגות המטונפת שלך ולא על זה ששלוש שנים לא נתת לי לראות אותך ולא צלצלת. אני רק נותן מה שצריך כי אבא ז"ל עליו השלום ביקש כשמת ממני לטפל בשניכם כי אתם קצת מה לעשות קצת מטומטמים וחס וחלילה אני לא מצפה ממך לכולם. למה אני לא מאמין לשום דבר שיוצא לך מהפה, אפילו לא לגרפס. קום. הולכים. תחזור למשאית דאבל קבינה, תהיה אצלי סדרן רכב, תקבל כמה גרושים ותתחיל את החיים שלך. קום.

מתכונים מהמטבח של בלה

בורגול עם ירקות (אמסלם אוהב עם ירקות)

מצרכים:

2 כוסות בורגול - חשוב לשטוף ולסנן אותו טוב טוב

בצל קצוץ

גזר קצוץ לקוביות

גמבה אדומה חתוכה לקוביות

כוס שעועית ירוקה חתוכה

כפית מלח

פלפל שחור גרוס

כפית גדושה של אבקת מרק

חצי כפית כורכום או קארי (אמסלם אוהב יותר עם כורכום, אבל מה

שתרצו...)

3 כוסות מים רותחים

אופן ההכנה:

מטגנים את הבצל עד שהוא הופך לשקוף, מוסיפים את הגזר והגמבה ומטגנים עוד כ-4 דקות.

מוסיפים תבלינים, מערבבים טוב-טוב-טוב ומטגנים עוד דקה.

מוסיפים את הבורגול, השעועית הירוקה והמים הרותחים, שוב מערבבים

טוב-טוב-טוב, מכסים ומבשלים על אש נמוכה 20 דקות בדיוק!

ממולאים

החומרים הדרושים:

7-8 פלפלים צבעוניים גדולים

למילוי :

500 גרם בשר בקר טחון (לא חייבים בשר. כשאמסלם ואני אוכלים עם זה כנפיים, אני עושה צמחוני)

2 כוסות אורז לא מבושל

1 בצל גדול מגורר בפומפייה

4 שיני שום גדולות כתושות

1 כפית מרק עוף

1/2 כפית כמון

1/2 כפית פפריקה מתוקה

2-3 עגבניות גדולות מגורדות

צרור פטרוזיליה קטן קצוץ דק-דק-דק

לרוטב:

6 עגבניות גדולות מגורדות בפומפייה

1 כף פפריקה מתוקה

1 כף שטוחה מלח או לפי הטעם

מעט פלפל שחור

2-3 כפות שמן זית

2 כפות גדושות רסק עגבניות

1 כפית סוכר

מים לפי הצורך

אופן ההכנה:

בקערה גדולה מערבבים את הבשר הטחון יחד עם האורז והבצל והעגבניות והפטרוזיליה הקצוצה והשום והתבלינים.

בסיר רחב ונמוך יחסית (פעם אני ואמסלם כשנעלנו את הדלת ואף אחד לא ראה... אז רקדנו איתו... עם הסיר... על הראש) מטגנים את העגבניות בשמן זית.

מערבבים בקערה את הרסק עגבניות יחד עם מים רותחים עד שזה סמיך כמו רוטב ואז שופכים לסיר.

מתבלים בפפריקה, מלח ופלפל ומביאים לרתיחה.

לוקחים את הפלפלים וחותרים להם את החלק העליון בזהירות כדי שיישאר שלם ומנקים את הבפנוכו שלהם.

ממלאים כל פלפל בתערובת הבשר והאורז עד הסוף, אבל לא לדחוס את התערובת! תשמרו מקום לאורז, כי הוא תופח.

מניחים בצורה יפה את הפלפלים בסיר ומעל כל פלפל מניחים 2 כפות של הרוטב. מכסים את הפלפלים עם המכסים שלהם ומביאים לרתיחה.

מורידים את האש לאש קטנה וממשיכים לבשל ככה עוד שעה עד שעה וחצי או עד שהפלפלים רכים והאורז והבשר מבושלים לגמרי. (אפשר לראות סרט בינתיים)

במהלך הבישול פותחים את המכסים של הפלפלים ומרטיבים בעוד 1-2 כפות של רוטב בכדי שהאורז לא יצא יבש.

בתיאבון!

כיצד נראה בית של אנשים הנאחזים בשאריות חיים ובפיסות חלום?

כמה מחשבות על הבמה של "דפוקים" | כנרת קיש – מעצבת במה

ברמה נוספת ניתן למצוא את הפוסטרים, תמונות דיוקן גדולות – TRASH משנות ה-80. ביטוי למשאת הנפש, הפנטזיה, הכמיהה. אמסלם "מקשט" את ביתו באלילים אלה והופך את הבית למקדש, בניגוד גמור לפינת העבודה המלוכלכת מצביעת מגירות. בחלל מתקיימת מלחמה בין עליבות לבין הניסיון להכניס יופי (גם אם קלישאה של יופי). ניסיון למצוא נחמה בגזירי עיתון "לאישה" ו"פנאי פלוס".

ומעל ומעבר לכל אלה מרחפת האיקונה הגדולה; האפסיס של קלטות הוידאו, שמאחוריו מגיח משמי שקיעה כתומים טום קרוז – פסגת השאיפות, הגבר האולטימטיבי. קנה המידה של הדימוי מגמד הכל ומבליט בחריפות את הדימוי העצמי הנמוך של הדמויות במחזה, ובראשן טום קרוז אמסלם.

הנתונים הבסיסיים ברורים: דלת, תריס, ספה. ניתן להוציא רשימה של צרכים אובייקטיביים לקיום ההתרחשות הדרמתית המתוארת במחזה. אך איך מחברים אותם לכדי בית? יתרה מזאת, כיצד ניתן לחבר אותם לכדי רעיון חדש וסובייקטיבי על ביתו של אמסלם, אידיאה של בית "דפוק"? המפתח טמון בשפה בה מדברות הדמויות. שפת המחזה רצוצה, מחשבות מתפרקות ומודבקות מחדש. זו אסתטיקה של גולמיות והיעדר תחביר. הדמויות בייאושן מייצרות מטאפורות חדשות: "חניה פרטית אצלי בלב" ופואטיקה מהבנאלי: "אני נותן לו ארבע קירות שני חלונות וחתול שבעברית זה בית".

"הבית" הזה מדבר על שברי חיים המודבקים בסלוטייפ. כמו השפה בה מדברות הדמויות, בה מחשבות עוברות ללא תיווך או עיבוד החוצה כך גם מרכיבי הבית – פרגמנטים לא מעוצבים מתחברים למעין מבנה; רעוע, שברי, מודבק ברוק.

חומרי הגלם של העיצוב "נמוכים", בסיסיים למדי: לינוליאום מוסדי, תריסים (שהפכו מזמן לסמל השיכון), דלת רב בריח, יריעת פוליאיתילן מלוכלכת ורהיטים בסיסיים כמו מקרר אמקור ישן וכסא כתר פלסטיק (איקוני אף הוא). שקעים וכבלים מספקים חשמל למכשור בכל חלקי הבית ("מפיחים חיים"). הכל מאולתר, תלוי באויר וחשוף לעין. הכבלים ספק קושרים בין חלקי הבית, ספק מדגישים את תלישותם.

קהל הסרטים אינו קהל ער; הוא קהל שחולם (גרטרוד סטיין)

ככל יצירת אמנות, הסרט מתהווה בתהליכי השראה שמוכתבים על ידי הלא-מודע ואין לדעת מראש לאן יוליך. זו המשמעות של דברי של פליני באומרו: "הסרט הגמור תמיד סותר אותי".

בקולנוע המדומיין, הסמלי והממשי מקבלים ייצוג תמונתי ריאליסטי זהה וכך, כמו בחלום, הם נהפכים לדבר אחד ובקלות אובדת ההפרדה ביניהם. הצופה בסרט נהיה הבעלים הזמני של תודעת הגיבור הקולנועי, והוא רשאי לבחור בהתמסרות גמורה לחוויה שמערבת גבולות, או בהבחנה בין הממשי, למדומיין ולסמלי; מה מציאות, מה דמיון, ומה חלום.

יונג אומר שיצירת אמנות גדולה היא כמו חלום; לעולם אינה מסבירה את עצמה, ולעולם אינה חד-משמעית. אין עלינו לצפות מהאמן שיסביר את יצירתו. חלום לעולם אינו אומר – "זו האמת", אלא הוא מציג דימוי באותו אופן שהטבע מאפשר לצמח לגדול ועלינו להסיק את המסקנות, כי המשמעות יכולה להיות כזו או אחרת, ואפילו משמעות הפוכה ממנה. כן הדבר לגבי היצירה. דבריו של יונג על האנלוגיה בין החלום ויצירת האמנות נכונים גם לגבי הקולנוע.

המשמעויות השונות והמנוגדות יכולות להשתלב, כשאנחנו מאפשרים ליצירת האמנות לפעול עלינו, כפי שפעלה על האמן. האנלוגיה בין חלום ואמנות מבוססת על כך ששניהם נובעים מעצמם מהלא-מודע. כבר בראשיתו של הקולנוע עמדו על כך התיאורטיקנים שיש דמיון בין החלום לקולנוע: החלום עצמו נחוזה כהתבוננות חזותית בהתרחשות, כמו בסרט. הקולנוע מתהווה במרחב הביניים, המרחב המעברי שבו מתהווה האמנות, שהוא המרחב שבין המציאות לבין הדמיון, ובין המודע והלא-מודע. ברגמן אומר שתפקידו של הקולנוע הוא להשיב את החלום מחדש לחיים, וכך לסייע לנו להתעמת עם קשיי החיים. אפשר לומר שכל סרט, כמו חלום, מקרין לפנינו הקרנה סמלית וקונקרטית כאחת של תכני הלא-מודע של עצמנו ושל כלל הנפש האנושית הכלולה בנו.

אפשר לדמות את הכניסה לקולנוע ככניסה אל עולם החושך. כמו עולם החלום של הלילה, שממנו אנו שבים, כך אנו נכנסים אל החושך של האולם ושבים אל האור בחוץ של יקיצת החלום.

חלום הוא הקרנה של דימויים מהלא-מודע שמופיעים כתמונות חיות, שמוקרנות כסרט אישי נוכח עינינו העצומות על מסך החלום הפנימי,

והתודעה החולמת חווה ומתבוננת כאחת בהתרחשות. ביקיצתנו, אנחנו מקרינים אותו שנית במסך המואר של התודעה הערה. הקולנוע והחלום, שניהם פועלים ברבדים טרום מילוליים וטרום מודעים של הצופה. בקולנוע כמו בחלום מוקרנות לפנינו, כמו בתודעתנו, השתקפויות או בבואות של דברים שנתפסים כמוחשיים וממשיים, אך על פי שהם ייצוגים מוקרנים-וירטואליים. עם זאת, בהשוואה לאמנויות אחרות, הקולנוע, כמו החלום, נחוה כמציאות ממשית ביותר, ולא כהעתקה או ייצוג מעובד שלה.

האנלוגיה הזו בין חלום לקולנוע קיימת בדבריו של יונג על החלום: "החלום הוא תיאטרון אשר בו החלום הוא הסצנה, השחקן, הלחשן, הבמאי, המחבר, הקהל, והמבקר גם יחד".

ממשות עולם החלום, כמו ממשות עולם הקולנוע – יכולה לפלוש אל המציאות עד טשטוש גבולות. פלישה כזו מהחלום הקולנועי אל המציאות מתקיימת בסרטו של וודי אלן, שושנת קהיר הסגולה (1985), כשהדמות הקולנועית יוצאת מהמסך ונכנסת לחיים הממשיים של האישה הצופה בו: סיסיליה היא מלצרית קשת יום שבורחת ממציאות חייה הקשים אל הקולנוע. הסרט שושנת קהיר הסגולה מוצג בבית הקולנוע השכונתי, וסיסיליה חוזרת לצפות בסרט שוב ושוב עד שכוכב הסרט, טום בקסטר, שם לב אליה, ויוצא מהמסך אל אולם הקולנוע, כדי להכירה. בקסטר מודה לה על צפייתה האינטנסיבית בסרטו, וסיסיליה מתאהבת בו.

קיים דמיון בין מבנה החלום לקולנוע – קפיצות מסצנה לסצנה והיעדר מחויבות לנרטיב הרציונלי. הכרה זו גרמה ליוצרי קולנוע לשלב בו קטעי חלום, וכך הוסיפו רובד של מסתורין ואת המתח של דחף הפיענוח.

הקולנוע, כמו החלום, מבטא משאלות כמוסות, פחדים וחרדות של גיבוריו ושל צופיו כאחת. אולי זו הסיבה לריבוי דימויי המין והתוקפנות בקולנוע, שלפי פרויד הם עיקר הכוחות המופעלים בנפש ובחלום. מנקודת מבטו של יונג, תפקיד החלום להביא אותנו להיכרות עצמית ומודעות עצמית בכל תחומי הווייתנו, שהרי החלום הוא דרמה בין חלקי הנפש שלנו שמתגלמים בדמויות החלום. כשאדם חולם שהוא צופה בסרט, פירוש הדבר שהוא צופה בתסריט הנפש הפנימי שלו.

מאת: רות נצר, פסיכולוגית יונגיאנית. בתוך: הקולנוע מטפל בנו: יחסי מטפל מטופל בסרטים, בהוצאת רסלינג 2013.

היוצרים

צדוק צמח – מחזה

בוגר המחלקה לגיאולוגיה ב"אוניברסיטה העברית" ואבא של אורי צמח. צדוק פרש מלימודי התואר השני באוקיינוגרפיה ביוגיאוכימית והפך בטעות לפועל במה בתיאטרון החאן. וכך, במקום שיהיה דוקטור מדופלם לגיאולוגיה הלך לסחוב תפאורות, העמיס משאיות ונאלץ לעבוד בהצגות תיאטרון. לימים פרש מעבודתו למה שכבר באמת לא היה לו כוח לזה והפך מובטל ראשי אצל לשכת התעסוקה בתל אביב. בשובו מהאשראם בפונה, הודו, החליט סופית להתנזר עקרונית מעבודה קשה וחיים מפרכים ולכן התמסר לכתיבה ולחיים הטובים.

מלגת לימודים שלחה אותו ללימודי תסריטאות בביה"ס לקולנוע "סם שפיגל" ובהמשך הלך ולמד כתיבה דרמטית ב"אוניברסיטת תל אביב", "סמינר הקיבוצים" ועוד מוסדות אקדמאים בעיקר כדי להכיר בחורות.

מחזהו הראשון **סדקים בבטון**, זכה במקום ראשון בפרס ספרותי ע"ש "ברנשטיין" מטעם "התאחדות המוציאים לאור", שזיכה אותו בכבוד הרבה אבל לא בהרבה כסף. המחזה עלה בתיאטרון "הבימה" ב 2007 וזכה להצלחה ולדמעות רבות משך שתי עונות.

מחזהו השני, הקומדיה **דפוקים**, עלה לראשונה ברומניה, בתיאטרון ה"טומה קארג'יו", בפלוישט, בהפקה רומנית עוצרת נשימה שממש כדאי לכם לראות. המחזה זכה בפרס מיוחד במסגרת פסטיבל "פותרחים במה" של תיאטרון "בית ליסין".

בנוסף, חתום עבדכם הנאמן בהוצאת "עם עובד" על שני כתבי יד, **ג'ונאס** סיפור מקסים לילדים ו**סיפורי ייאוש ובושה**, קובץ נובלות לגדולים, שני אלה יראו אור שנה הבאה. תסריטו לסרט קולנוע עלילתי ארוכה **הדרך לדלגדה** עליו הוא שוקד עשר שנים יופק בקרוב בעזרת השם אינשאללה.

מלבד עסקי הכתיבה, עושה הנ"ל לפרנסתו בתורת מנהל הצגות ומנהל הסיורים בחו"ל של "להקת המחול הקיבוצית". בשעות הפנאי תופס האיש גלים בים עם הבן שלו ומוחק כמעט את כל מה שכתב.

היוצרים

רוני ניניו – במאי ודרמטורג

בין עבודותיו בתיאטרון: תיאטרון חיפה: אירמה לה-דוס, תיירות פנים. תיאטרון הקאמרי: עד לא ידע, השמיים הם הגבול. תיאטרון החאן: דוחקי הקץ, הנון של ראש העיר ירושלים, שיחות אחרי לוויה, עלילות עקביה, לילה במאי. תיאטרון בית ליסין: איש הגשם. תיאטרון הבימה: ארטון (פרס נסים אלוני למחזה הטוב ביותר). תיאטרון גשר: הקליינט, תיאטרון באר שבע: דני והים הכחול. דרמה קטנה – כתיבה ובימוי – תיאטרונטו ותיאטרון הבימה (פרס ראשון – פסטיבל התיאטרונטו). פסטיבל עכו: עקידה, תיאטרון לילדים ולנוער: שמונה בעקבות אחד. מופע שירי הילדים של לאה גולדברג בהשתתפות התזמורת הסימפונית חיפה.

בימוי טלוויזיה: סדרות הדרמה עבודה ערבית (פרס הדרמה – פסטיבל חיפה ופסטיבל ירושלים), מרחק נגיעה (פרס סדרת הדרמה – פסטיבל חיפה, 8 פרסי אקדמיה – כולל הבימוי והסדרה הטובים ביותר), לתפוס את השמיים (פרס סדרת הדרמה – פסטיבל ירושלים ופרס האקדמיה לקולנוע), הדרמות דורית, הורים ובנים, הלילה של אתי. כמו כן פרקים בסדרות החרצופים, רחוב סומסום.

בימוי קולנוע: היו לילות – תסריט ובימוי (פרס השחקנית הטובה ביותר – פסטיבל חיפה, פרס המבקרים לשחקנית הטובה ביותר, 8 מעמדויות לפרס אופיר כולל הסרט והבימוי, פסטיבל שנגחאי). המחצבה שחקנים (פסטיבלים: מונטריאול, איסטנבול, מונפלייה, בלגרד).

ערך יחד עם יוסי קליין את סדרת התרבות לערוץ השני זום.

מנהל אמנותי של פסטיבל עכו 1998–2000.

מנהל מחלקת הדרמה של שידורי קשת 2000–2003.

כנרת קיש – מעצבת תפאורה

מעצבת במה. בוגרת תואר שני באוניברסיטת תל-אביב. מלמדת עיצוב חלל בבית הספר לתיאטרון חזותי בירושלים. בין עבודותיה האחרונות: קבוצת התיאטרון רות קנר: **הוא הולך בשדות**. תיאטרון החאן: **דוחקי הקץ**. תיאטרון הקאמרי: **בעל למופת**. תיאטרון בית ליסין: **הדוד הניה**, Mikveh: Theater J Washington D.C

דליה פן הלר – מעצבת תלבושות

בוגרת החוג לתיאטרון במסלול עיצוב תפאורה ותלבושות באוני' ת"א ולימודי "עיצוב תיאטרון למעצבים" בבית הספר ראדה בלונדון.

עיצבה תלבושות להצגות רבות בתיאטראות ברחבי הארץ ובחו"ל: בתיאטרון חיפה: **ארגנטינה, משפחת ישראלי, סופמשחק, יעקב השקרן, סוחרי גומי**. בתיאטרון החאן: **החולה המדומה, ירושלים החדשה, אותלו, נישואים, המצליחים, מכינל, אישתי האהובה בעלי היקר**.

THEATER J - וושינגטון די סי: **חבלי משיח**. בתיאטרון הבימה: **חתול רחוב, הנהג של מים דייזי, כל החיים לפנינו, אלינג**. בתיאטרון באר שבע: **הלב הלבן, הזכיה הגדולה, ברוקלין בוי**. באופרה הישראלית החדשה: **כרמן בת"א**.

וכן הצגות במדיטק, בתיאטרון אורנה פורת, לקבוצת מחול סטודיו נעים ולמופע "אלומיניום" בפסטיבל ישראל.

כמו כן עיצבה תפאורות ותלבושות בפסטיבל עכו, תיאטרונטו, הרמת מסך, בפסטיבל תיאטרון קצר, ועוד.

ג'ודי קופפרמן – מעצבת תאורה

עיצבה תאורה ליותר מ-600 מופעי תיאטרון, מחול, אופרה, חזיונות אור קוליים, תערוכות, תצוגות אופנה ועוד. לימדה תאורה באוניברסיטת תל אביב, אוניברסיטת חיפה, וסמינר הקיבוצים.

בין עבודותיה: קבוצת רות קנר: **הוא הלך בשדות**. תיאטרון החאן: **הזהה האדם**. נימה יעקובי: **מסובב המכניים**. הבלט הישראלי: **מפצח האגוזים**. תזמורת הפילהרמונית: **החטיפה מן ההרמון**. תיאטרון בית ליסין: **הדוד וניה**, טכסי פתיחה של המכביה, כינוס הפועל, ואולי הכיף ביותר: **תערוכת דינזאורים** (אמיתיים) במוזיאון הארץ.

נגה יתומי רביב – שפה ודיבור

משוררת. בוגרת מצטיינת של אוניברסיטאות בן גוריון ות"א במגמות לשון עברית, מקרא ובלשנות שמית. מדריכה שחקני תיאטרון בבחינת הקשר בין הכתוב לנאמר, מימושו וחזקו. מתמחה בטקסטים קלאסיים. לימדה בסטודיו למשחק ניסן נתיב. בין עבודותיה: בתיאטרון חיפה: **אנשים קשים**. בתיאטרון הקאמרי: **קומדיה של טעויות, הלילה ה-12, כטוב בעיניכם**. אנסמבל עתים: **ויאמר וילך, וישתחו וירא, שלוש אחיות**. פסטיבל הצגות ילדים 2005: **אנד ארגי** (ההצגה זכתה במקום ראשון). תיאטרון החאן: **דון פרלימפלין ואהבתו לבליסה בגן ביתו, קריטון ובגדי המלך** (בשיתוף תיאטרון הבימה), **החיים הם חלום, אותלו**.

היוצרים

דניאלה מיכאלי | כוריאוגרפיה

כוריאוגרפית, במאית ושחקנית. החלה את דרכה האמנותית כשחקנית ומעצבת תנועה בתיאטרון חיפה. היתה חברה בקבוצת הפרויקט של תיאטרון חיפה, בהנהלתה של נולה צ'לטון, ועיצבה תנועה להצגות התיאטרון, בהן: קריזה, אופניים לשנה, המאהב, הכפיל ועוד.

עיצבה כוריאוגרפיה לכל התיאטראות בארץ, לאופרה, לקולנוע ולטלוויזיה. בין עבודותיה ככוריאוגרפית בתיאטרון: תיאטרון חיפה: קריזה, אופניים לשנה, המאהב, הכפיל ועוד. תיאטרון הקאמרי: קומדיה של טעויות, כטוב בעיניכם (פרס התיאטרון לעיצוב תנועה) המורדים ועוד. באופרה הישראלית: שיקוי האהבה, האטלקיה באלגיר, מסע אל תום האלף. בין עבודותיה כבמאית: הקץ של העץ (פרס ראשון בפסטיבל הבי"ל להצגות ילדים חיפה), הכבש הששה עשר בתיאטרון הבימה; שירת העצבים ולי לה לו עלינו בצוואת ועוד.

כשחקנית זכתה בפרס הראשון בפסטיבל תיאטרונטו, 1991, על הצגת היחיד שלאףשטונדה, ע"פ סיפורה של יהודית קציר, איתה היא מופיעה גם כיום.

הלהקה יצאה מספר פעמים לסיבובי הופעות בארה"ב ובאירופה. ב-2008 נחשפה פעילות הלהקה לקהל בינלאומי נוסף כאשר ארבעה משיריה שולבו בפס הקול של סרטו של אדם סנדלר "אל תתעסקו עם הזוהן". הלהקה שחררה ב-2010 את אלבום האולפן החמישי שלה, "6". האלבום הופק על ידי יוסי פיין, שאף ליווה את הלהקה בסיבוב ההשקה שלו. הלהקה זכתה באותה השנה בפרס האקטיביזם לשנת 2010.

באלבום החדש והשביעי במספר, "זמן להתעורר", בהפקתו המוסיקלית של יוסי פיין, ממשיכים הדג נחש, להרחיב ולהעמיק את גבולות התוכן, מחדדים את החיבור שלנו לסביבה למזרח התיכון דרך השפעות מוסיקליות וטקסטים דעתניים. באלבום זה, כמו באלבומים הקודמים, הדג נחש מקפידים "לעשות כבוד" לנציגים מליגת העל של המוסיקה הישראלית על כל רבדיה - יצחק קלפטר, דקלון, טריפונס, פלד אוחנה בראס בנד ועוד. שיר הנושא של האלבום שיצא לאחרונה "זמן להתעורר" מכבד כשיר הנושא בסרטו החדש של אבי נשר "פלאות" ששאנן סטריט חבר הדג נחש שותף לכתיבתו וסטריו.

הדג נחש, פרצו בסערה מתוך ירושלים הבירה. הלהקה המשלבת צלילי היפ הופ עדכניים עם טעמים של אלקטרו ופ'אנק ומערבבת גרובים עכשוויים עם אווירת אגן הים התיכון, הפכה במהרה לאחת הלהקות המוכרות בישראל. הצליל הייחודי שלהם משך לעברם אוהדים מסורים רבים וכן כיסוי תקשורת רחב היקף. משנה לשנה צברה הלהקה תאוצה והיום היא נחשבת ללהקת ההיפ הופ הכי מצליחה מסחרית בישראל.

כבר מימיה הראשונים צעדה להקת הדג נחש על השביל הצר שבין פופולאריות למודעות ומעורבות חברתית. כשהאג'נדה שלהם ברורה וידועה לכל, הם הפכו למבקרים עקביים של רבות מהמחלות הקשות של הציבור הישראלי. שירי הלהקה עוסקים בשוויון ובזכויות אזרח, ויוצרים פסקול למאבק המקומי כנגד גזענות ושחיתות. עמדתם הייחודית הפכה אותם למרכז תשומת הלב הן בעולם והן בישראל. חברי הדג נחש התנדבו פעמים רבות לטובת מטרות צודקות בישראל. בעיקר ידועה פעילותם במסגרת "עמותות פסטיבל בשקל", עמותה שמטרתה צמצום פערים תרבותיים בין מרכז לפריפריה, ושהוקמה ע"י חבר הלהקה שאנן סטריט. הלהקה קיבלה עיטורים שש פעמים שונות עם פרסים הכוללים: להקת השנה, אלבום השנה, קליפ השנה ותמלילי השנה. כמעט כל אלבומי הלהקה זכו למעמד תקליט זהב או תקליט פלטינה.

ההצלחה של הלהקה סללה את דרכה לעבר השתתפות במופעים בינלאומיים של להקות כגון ה"בלאק אייד פיז", "סייפרס היל" ואחרים.

השחקנים

(עליו זכה בפרס וולגין לשחקן הטוב ביותר לשנת 2008), מינון, ספרטון, מטאליק בלוז (עליו זכה בפרס האקדמיה לתפקיד משנה ב-2004), מדורת השבט (עליו זכה בפרס וולגין לשחקן הטוב ביותר), חיים זה חיים, הבולשת חוקרת, מסוכנת, יום יום, אהבה אסורה, סוף המשחק, חולה אהבה משיכון ג' (עליו זכה בפרס השחקן הטוב ביותר של האקדמיה הישראלית לקולנוע, 1995 וכן בפרס מיוחד של חבר השופטים לשחקן הטוב ביותר בפסטיבל מנהיים ב-1996), מקס ומוריס, נקמתו של איציק פינקלשטיין, סיפור שמתחיל בלוויה של נחש, גמר גביע, שורו (עליו זכה בפרס השחקן של האקדמיה הישראלית ב-1990 ובפרס השחקן הטוב ביותר בפסטיבל הקולנוע בירושלים ב-1991) ועוד.

ב 2009 ביים את סרטו הראשון וביום השלישי.

בטלוויזיה שיחק בין השאר בסדרות: זגורי, לאהוב את אנה, הבורר, פרנקו וספקטור, דוח איבגי סוויסה, סיבת המוות רצח, זהו זה ועוד. בסרטי טלוויזיה: אהבות אחרונות, סיפורי בית קפה, לבנה יקירתי, זמן אוויר, משחקים בחורף, לחם, גבי בן יקר, אינדיאני בשמש ועוד.

זכה בפרסים רבים, ביניהם: פרס בפסטיבל אהבה בבלגיה - השחקן הטוב ביותר בסרט "חסר מנוחה", איש השנה בטלוויזיה על תפקידו בהבורר, פרס הוקרה בפסטיבל הקולנוע הישראלי בפריז (2004), פרס לנדאו (2003), פרס הוקרה בפסטיבל אגן הים התיכון במונפלייה - צרפת (2000) ועוד.

משה איבגי

שחקן תיאטרון, קולנוע וטלוויזיה.

בין עבודותיו בתיאטרון: בתיאטרון חיפה: נשף מסכות, ארתור אוי, הדוד וניה, הקפטן מקופרניק, הדוד מקייפטאון, בובה, התשה (אופרת רוק), אנשים קשים. בתיאטרון בית לסין: על עכברים ואנשים, ז'קו. בתיאטרון הקאמרי: נכנע ומונצח. בתיאטרון גשר: הבן הבכור (תפקיד עליו זכה בפרס איש השנה בתיאטרון), שש דמויות מחפשות מחבר, סונטת קרויצר. כמו כן ביים לראשונה בתיאטרון גשר את ההצגה הנסיכה איבון.

שיחק בעשרות סרטים ישראלים ובינלאומיים ביניהם: לצוד פילים, העולם מצחיק, מנתק המים, חסר מנוחה, היו לילות, אצבע אלוהים

גלי אשכנזי

בוגרת הסטודיו למשחק ניסן נתיב תל אביב 2013.
במהלך לימודיה בסטודיו שיחקה בהצגות מהומה רבה על לא דבר,
מלכה, קריית כמעט, המתלבט ובשפל.

זוכת מלגת אלי ליאון (2013)

דורית לב ארי

בוגרת הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב.
בין תפקידיה בתיאטרון: בתאטרון חיפה: מרי וורן, צייד המכשפות. תאטרון
גשר: דיצה העז, כפר, נטשה, שלוש אחיות. בתיאטרון הקאמרי: סיליה,
כטוב בעיניכם, תירצה הצעירה, חברות הכי טובות. בתיאטרון הבימה:
דולי, אנה קרנינה, איווי/ברברה – אוגוסט מחזה אוסיג'.

בטלוויזיה: בנות בראון, מיכאלה, טקסי דרייבר, יום האם, פולישוק,
בקולנוע: אין שמות על הדלתות (במאי: נדב לוויטן). הכל מתחיל בים
(במאי: איתן גרין), חמש שעות מפריז (במאי: לאון פרודובסקי).

השחקנים

אלברט אילוז

שחקן תיאטרון חיפה. בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין ההצגות בהן השתתף: בתיאטרון חיפה: עד הים, השקרן, ארתור אוי, דבש, חצוצרה בואדי, אילוף הסוררת, אירמה לה דוס, הר אדוני, עיר הנפט, שלוש מסיבות, ארגונייה, בית ספר לנשים (בשיתוף הקאמרי). בתיאטרון הקאמרי: גיבור מעמד הפועלים. בתיאטרון אורנה בפורת: חופשה שכזאת. בתיאטרון הבימה: מלך מרוקאי. בתיאטרון באר שבע: אופרת הקבצנים, סקפינו. בתיאטרון חזית: החוג לדרמה, סנ'ר. בתיאטרון בית ליסין: מצא אישה מצא טוב, חשמלית ושמה תשוקה, המלך. בתיאטרון מסיכות: חיילים יצאו לדרך. במסגרת פסטיבל עכו: הבן של לוי. בלילות יפו: ניו יורק, ניו יורק. בתיאטרונטו: אלויס פינת טרומפלדור.

השתתף בסרטים: מתחת לאף, בובה, מעגלים של שישי שבת, שור, ללקק את התות, אדי קינג, חולה אהבה משיכון ג', צור הדסים, הכוכבים של שלומי, שבעה.

בטלוויזיה החינוכית: רחוב סומסום, זהו זה, מדעים, היסטוריה. בטלוויזיה הכללית: מוצ"ש, שכנים, וידאו וחצי, קובי ומלי, מישל עזרא ספרא ובניו, גבי בן יקר, אינדיאני בשמש, האסיסטנט של אלוקים, לחברים בלבד, העולם הערב, זיננה, איש השלג, לחיות מחדש.

אריה מוסקונה

בין הצגותיו הרבות בתיאטרון: בתיאטרון חיפה: גטו, גולדוני. בתיאטרון הבימה: אנה פרנק, זמן אמת, אוגוסט, מחוז אוסייג, תמרה. בתיאטרון בית ליסין: אחרון הפועלים.
בטלוויזיה: המחסן של כאילו, שמש, עבודה ערבית, גאליס, דני הוליווד, החצר, חקירה פנימית ועוד.
סרטים: קזבלן, המובטל בטיטו, צ'ארלי וחצי, נשיקה במצח מקס ומוריץ, ליל סדה, זולגות הדמעות מעצמן, סיפורי בית קפה, תלווה לי את אשתך, טיפת מזל, חובו של אהרון כהן.
זכה בשני פרסי אופיר על: מעבר לים, עכולה אקספרס.

הצוות

דירקטוריון תיאטרון חיפה | יו"ר: ישראל סביון
 חדווה אלמוג - מ"מ ראש העיר, עו"ד אורי גרינברגר,
 רו"ח שאול ד'אנג'לי, ירון פיינטון, פרופ' גבי וימן, עדנה זרצקי, אביבה שש

יועץ משפטי | עו"ד שלמה כרוב

ועדת ביקורת | יו"ר: אילן פרוינד
 רו"ח אירנה בן יקר

מנכ"ל | ניצה בן צבי
מנהל אמנותי | משה נאור
רו"ח מבקר | רו"ח זאב שלום
מבקר פנים | רו"ח יום טוב בילו

"החיפאית" | קרן אור, מעיין ויסברג, רביע חורי, רותם לוי-וגה, רון ריכטר, ארז לבין.

עוזרת מנהל אמנותי | יואלית אליכין

מזכירת התיאטרון | ורדית כהן

מנהלת שיווק | מיכל הללי

מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית | גילת סלע

תקשורת שיווקית ותוכן | עדי רונן

דוברות ויחסי ציבור | רחל וילנר

מנהל טכני | עופר טל

מנהל הפקות ומנהל ייצור | דור שלום

שחקני תיאטרון חיפה | יוסף אבו ורדה, אלברט אילוז, יואב בר לב, נורמן עיסא, רוברטו פולק, סלים דא, לאורה ריבלין, דיוויד בילנקה, עמי סמולרצ'יק, אוהד קנולר, זהר שטראוס, נעמה שפירא, יגאל מזרחי, נצנת מקונן, נדיה קוצ'ר, רמי הויברגר, שרון אלכסנדר, משה איבגי, הלנה ירלובה, חליפה נאטור, אסתר רדא, יונתן שוורץ, איצ'ו אביטל, יורם יוספברג, אסף סולומון, נעמי פרומוביץ-פנקס, יולי סקר, אביגיל אריאלי, נעמה שטרית, שרון צור, מוטי לוגסי, אורי אומנותי, שרון שמש, יובל סטוניס, רענן פז, דנה דוניץ, שרון פרידמן, שרון בורשטיין, גדעונה רז, דורית לב ארי, גלי אשכנזי, אריה מוסקונה

קב"ט | שושני מרקוביץ'

חשבת | רקפת בלומנפלד

הנהלת חשבונות | מרינה גנדין

תפעול במה | אלדד מיכאלי, שמואל מיכאלוב, ואלרי זסלבסקי, רומן אורין, דימיטרי סקרינקה, מני אריאלי, טימותי סליצקי

סאונד | ניסים טוויטו, גיא וילינסקי, גולן טוהר

חשמל ותאורה | גנדי דבורקין, יוסי זוהר, ניר ריקון

הלבשה | לובה גלפרין

מתפרה | סרגיי קאשין

איפור | לודה גולדברג

אביזרים | ענת זמיר

מנהלי הצגה | יואלית אליכין, דור שלום, ענת זמיר, מעין לזר, הילה טואף

ניקיון ואחזקה | קלרה זינגר, נדיה בונדרנקו

שירות לקוחות ומנויים

יובל יאירי - אחראי מחלקת שירות לקוחות

רמי אלקסלסי - אחראי מחלקת מנויים

אלי בלואוס - אחראי משמרת

אינה שניצר, ענבל שחר, גל קורנר, אוראל כץ, דורית אשכנזי, אסי נחום, אורלי קוטיק, יוגב כודחרני, שירן משיח, אתל בר אור, מתן טושק, שרית שמש, מורן גרנט, מיטל טובל, ראובן סמל, ירון עטיה, עדן אסולין, רייצ'ל ז'אן, רעות זורע, שירן משיח, שלומי שאלתיאל, תמר קודייב, אביב זומר, אורליס הדר, רימי טוויטו.

דיילים

אדווה בריימוק, מורן גרנט, מאיר ברנובסקי, רעות שטרנברג, זוהר סלמן, שמוליק לונדון, אלמוג קדושים, אביטל פרימט, סיון מגן, איילה גושן, סיגל ונצובסקי, אליס קורניוק, איילון אסולין, גיל לאופר, נטע וייסמן, אנה אסטרך, רותם פז, אבירן קצב, יובל אבני, מור סביון, דיווייה שרמה, נועם קורן, יהונתן ברוצן, ליפז גלזר, אנה בנישו, אדר בר דוד, חלי הרשקוביץ, אור אביב, נעמי פינקלשטיין, עומר עמית, עינת רודמן, שיר ברנסון, לי בכר, יותם סוסל.

By | Zadok Zemach

Director and dramaturge | Roni Ninio

Scenery Design | Kinereth Kisch

Costumes Design | Dalia Penn Heller

Lighting Design | Judy Kupferman

Music | "Hadag Nahash"

Assistant Director | Maya Hanh

Language & speech | Noga Yatomi

Choreography | Daniella Michaeli

Cast:

AMSALEM (David Amsalem): Moshe Ivgy

PINHASI (Pinhas Amsalem): Albert Iluz

MARMAR (Amram Amsalem): Arie Moskona

BELLA: Dorit Lev-Ari

LULU: Gali Ashkenazi

Haifa Theatre Technical Team:

Performance Manager | Yoelit Elyachin, Maayan Lazar

Production Manager | Dor Shalom

Technical Manager | Ofer Tal

Stage Manager | Eldad Michaeli

Sound | Nissim Toutou

Lighting Operators | Nir Rikon

Wardrobe | Luba Galperin

Props | Anat Zamir

Makeup And Wigs | Luda Goldberg

Sewing Workshop | Svetlana Kashin, Sergei Kashin

Scenery Production | "Theatronit"

The programme:

Editor and producer | Adi Ronen

Designer | Shefi (Adler Chomsky & Wershavsky) Grey

Still Photography | Daniel Kaminsky

Trailer-Photography & editing | Shelly Carmel

Printing House | Offset Hacarmel

First Performance 25/7/2013

Duration of the performance: about an hour and a half without intermission

SCREWED

By Zadok Zemach

Amsalem, a lonely bachelor who is no longer young, suffers from ADHD and all kinds of related disorders recently came out of a hostel and really, really doesn't want to go back there.

He paints drawers at home for a living, while overdosing on romantic movies, and most of all is afraid to go outside.

All he wants is to be good and polite so that his older brother, **Marmar**, who takes care of him like a nanny, won't be angry and god forbid send him back to the hostel.

Without warning and invitation, a particularly unwanted guest bursts into his house- his brother Pinhasi.

Pinhasi - a sly and dubious character, suffering from excess energy and a pathological liar, just out of jail with no place at all to go to live.

Sweet **Bella**, the downstairs neighbor, an introverted cook with a good heart and a deep longing for a husband and child, spends time with Amsalem watching old romantic movies. She waits impatiently for Amsalem to take the first step towards real romance.

But Amsalem - is madly in love with **Lulu**, the upstairs neighbor, a stunning actress-model who even speaks English. He peeks at her constantly through the shutters and fantasizes how one day they will live together happily ever after.

A romantic comedy of laughter and tears, about love, fantasies, marriage, divorce, compassion and the hope for a better life.

Translation to English | Judy Kupferman

משכן התיאטרון ע"ש מאירהוף
The Joseph & Rebecca Meyerhoff Theatre of Haifa

חניון התיאטרון רח' פבזנר 27
כניסה מרח' בלפור

רח' פבזנר 50, חיפה, מיקוד 33134
טל': 04-8600500 פקס: 04-8600575

www.ht1.co.il

אנחנו התיאטרון שלכם

תיאטרון חיפה,

תיאטרון יוצר שינוי

